

DİL ÜZERİNDEKİ YUMRU

F.L. (Almanya)

1 Şubat 2009

“Sadece beklemeliydim”

Son zamanlarda okuduğum GNM tanıklıklarının verdiği coşkuyla, kısa süre önce yaşadığım bir deneyimimi size anlatmak istiyorum.

Son 14 yıldan beri GNM'i biliyorum ve en azından son 8 yıldır da üzerinde yoğun olarak çalışmaktayım. Helmut Pilhar (Avusturya) tarafından verilen birçok seminer ve konferansa katılmaya devam ediyorum. Bir keresinde beni derinden etkileyen şekilde Dr. Hamer'ın kendisinin seminerine katılma şansım olmuştu! Ayrıca çevremdeki GNM çalışma gruplarına da katılmaktayım.

Dr. Hamer'a bu keşfettikleri için ve Helmut'a da bu harika bilgiyi yaymaktaki yorulmak bilmez çabaları için sonsuz minnettarım. Uzun yıllardan beri ne zaman bir çatışma yaşasam bunu hemen fark edebiliyor, bilinçli olarak bunun adını koyabiliyor ve bir çözüme yönlendirebiliyorum. Bu çözüm basitçe içinde bulunulan durumu kabul etmekten gelebilir. Ayrıca ne zaman iyileşme fazında olduğumu fark edersem, sabırla bekleyebiliyorum. GNM sayesinde kendimi ve duygularımı tam olarak gözlemlemeyi öğrendim. Bildiğimden emin olduğum şey de insan hemcinslerimizle nazıkçe ilgilenmek çünkü kelimeler tek başına birer hançer gibi olabiliyor ve bu da başkalarında çatışmaların en büyüğünü yaratabiliyor.

Çok da uzun olmayan bir süre önce bir kez daha GNM ile %100 uyumlu olduğu kanıtlanan bir şey yaşadım. Bir anda dilimin üzerinde 1,5 cm den daha büyük bir yumru fark ettim. Bu, ne olduğunun hikayesi.

Noel'de kocamın kızı iki tatlı küçük çocuklarıyla (2 ve 4 yaşlarda) birlikte ziyaretimize geldiler. Güzel bir öğleden sonraydı. Gitmek üzerelerken çocuklar çoktan dışarıdaydı ve biz de vedalaşıyorduk. Aniden yan taraftaki kapımızda (iki girişimiz var), kocamın kızının da açıkça duyduğu ciddi bir şangırtı sesi oldu. Aklıma hemen çocukların daha önceki ziyaretlerinde de yaptıkları gibi yine kapıya taş attıkları geldi. O zaman çocuklara bu şekilde davranmamalarını ve özellikle camlı kapılara taş atmamalarını söylemiştim.

Bu kez gittiklerinde o gürültüyü yandaki kapıya doğru gidinceye kadar düşünmemiştim. Camda bir çatlak vardı ama kırılmamıştı. Büyükçe bir taş hala kapının önündeydi. Kocama bunu kızına söylemenin doğru olacağını söyledim. Böylece kızı durumu fark edebilir ve çocuklarla bu konu hakkında konuşabilirdi. Çatlakla ilgili bir derdim yoktu, böylece kalabilirdi. Sadece kızı bilmeliydi – çocukları azarlaması ya da bu gibi şeyler için değil – beni motive eden şey gerçek durumun yalnızca bu olmasıydı.

Ancak kocam fena halde huzursuz oldu. Bunun aileye yalnızca gerginlik getireceğini söyleyerek kızına bir şey söylememi istemedi. Oğlan da zaten hala çok küçüktü. Bununla birlikte ben kişisel olarak 4 yaşındaki birinin camlara taş atmamayı bilecek kadar büyük olduğunu düşünüyordum! Kocam yalnızca huzurlu olmak istiyordu ve torunlarını da her şeyden çok seviyordu.

Ben de huzur istiyordum ama bazen aileden biriyle tatsız bir konu hakkında konuşmak gerekiyordu. Fakat ertesi günü hala huzursuz olduğu için kızına herhangi bir şey yazmaya veya konuşmaya cesaret edemedim. Yine de olan biten hakkında kendimi kötü hissetmeye devam ettim. Sürekli bunun üzerinde düşünüyordum (takıntılı düşünme) ve hatta birkaç arkadaşım da e-postayla bu sırrımı paylaştım. Bunun hakkında konuşmanın yalnız bırakıldığını hissetmekten beni kurtaracağını düşünmüştüm.

Tam 13 gün sonra, kalbimin sesini dinlemek ve doğru olan neyse onu yapmak konusunda ikna olmuş haldeydim. Oturup kocamın kızına çok kibar bir e-posta yazdım ve çok ince ve nazik şekilde neden yazmakta bu kadar zaman tereddüt etmiş olduğumu da açıkladım. Kızın cevabı çok olumluydu ve kendisine anlatmış olmamdan mutlu olmuştu. Gerçekten de şangırtıyı duymuştu ve çocukların taş attıkları çok açıktı. Yalnızca bunun camlı bölmeye çarptığını bilememişti. Doğal olarak o anda kendisine bir şey söylememiz gerektiğini de düşünüyordu.

İki gün sonra dilimde ansızın bir tuhafılık hissettim. Gerçekten de sağ tarafta büyükçe bir yumru vardı. Hemen bunun bu taş hikayesiyle bağlantılı olduğunu fark ettim. Arkadaşlarımla bu olayı paylaşmış olmama rağmen, kocamın durumu sebebiyle deyim yerindeyse “dilim bağlı” olarak aktif çatışmada kalmıştım. Çatışmanın çözümü ise kocamın kızına mektubu yazmak ve bunu konuşmaktı.

GNM Bilimsel Haritasına baktığımda dil ile ilgili olan (kırmızı bölümde bulunan), çatışma aktif fazında hücre kaybı (ülserasyon) ve iyileşme sırasında doğal yenilenip tazelenme nedeniyle de hücre çoğalması olduğu doğrulanmıştı. Bu yüzden, sadece beklemek zorundaydım. Biraz tatsızdı ama gideceğini biliyordum. Şişkinliğin günden güne yarıya inmesi tam 13-14 gün sürdü. Hala küçük bir şişkinlik var ama giderek azalıyor.

Eğer alopantik (modern tıp) bir hekime gitmiş olsaydım, muhtemelen ‘dil kanseri’ teşhisi konacak ve kim bilir daha sonra neler başıma gelecekti. GNM’i biliyor olmaktan ne kadar mutlu ve müteşekkire olduğumu anlatamam.

F.L.

Orijinal Almanca belgenin İngilizce çevirisinden çevrilmiştir

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com